

[Axel Ivan Pedersen.]

sættelse af et udvalg til behandling af forslaget til beslutning. Med sagkyndig deltagelse mener jeg naturligvis først og fremmest boligministeriet, finansministeriet og justitsministeriet samt tillige bl. a. grundejer- og lejerorganisationer.

Med disse bemærkninger mener jeg at have givet udtryk for, at vi fra socialdemokratiets side ikke vil have noget at indvende imod, at forslaget til folketingsbeslutning fremmes. Men jeg vil for at udelukke enhver misforståelse gerne fastslå, at vi gør det uden nogen som helst begejstring eller tro på en sådan lovgivnings rimelighed og kun gør det, udelukkende fordi man nu engang ikke kan eller bør modsætte sig en virkelig saglig undersøgelse af forslag og forhold, som berører vigtige samfundsproblemer, og i dette tilfælde så meget desto mindre, som statsministeren i regeringserklæringen gav udtryk for, at regeringen ville foretage en undersøgelse af netop dette spørgsmål. De to partier kunne således godt have sparet sig ulejligheden.

Men når man ikke har villet afvente regeringens initiativ, kan jeg kun tage det som et udtryk for, at man i sine bestræbelser for at stable et egentligt forslag på benene er blevet klar over, at opgaven slet ikke var så enkel endda, og måske er man blevet belært herom af den kreds af jurister, som den højtærede boligminister talte om, som på Nyt nordisk Forlag for nogen tid siden har udsendt en publikation, og som om problemet udtaler, at problemstillingen i forbindelse med rettighedernes juridiske konstruktion, gennemførelse og sikring i sig selv er kompliceret — så kompliceret, at forslagsstillerne er veget tilbage for opgaven, hvad jeg virkelig godt forstår. Det ville jo bringe forstyrrelse ind i hævdvundne og gennemprøvede former og grundlag for udøvelse af ejendomsretten; jeg tænker på vort tinglysningsystem, som er mønstergyldigt og er blevet efterlignet i andre lande, og som hviler på princippet hver ejendom sit blad i tinglysningsbogen. Hvad vil dette ikke betyde af forøget arbejde, hvis hver lejlighed herefter skal have sit selvstændige blad i samme tinglysningsbog? Hvad med vort realkreditsystem, som er baseret på kreditforeningerne, et system,

som vel savner sit sidestykke andetsteds i verden? Og hvad med hensyn til disse lejlighedsejeres retsstilling i etageejendomme, f. eks. over for ejendomsskatterne, idet man vel næppe kan tænke sig et solidarisk ansvar ud over det, som angår de fælles faciliteter i sådanne ejendomme?

Da et ejerforhold til en lejlighed i sig selv må involvere vurdering til selvstændig ejendomsværdi, må konsekvensen vel også blive den, at lejlighedsejeren foruden de skattemæssige forpligtelser også skal have de samme skattemæssige fordele som f. eks. parcellusejeren. Det vil over for lejere, som ikke får mulighed for at eje deres lejligheder, være en uretfærdighed, og lejlighedsbeskatningen vil ude i kommunerne give et kæmpemæssigt arbejde. Jeg kan i denne forbindelse blot henvise til den debat, der har fundet sted her tidligere på dagen, debatten omkring det gule ejendomsskema.

Ja, der kunne nævnes mange andre problemer endnu, men jeg skal afstå herfra, så meget mere som jeg føler mig overbevist om, at det udvalg, som måtte komme til at arbejde med disse problemer, når forslaget til folketingsbeslutning er vedtaget, nok skal finde frem til dem.

Derimod vil jeg gerne fremhæve nogle mere principielle betragtninger og først og fremmest den, at man i den eksisterende lovgivning har en hjemmel til på aktie- eller andelsbasis at lade en ejendoms beboere overtage denne og dermed deres lejlighed — det var det forhold, som den højtærede boligminister var inde på i sit indlæg — ligesom vi jo også har vore andelsboligforeninger, med andre ord former for ejendomsfællesskab, som er tilpasset vort kreditsystem, og som, for så vidt angår andelsboligforeningerne, har virket upåklageligt, ikke mindst fordi man gennem andelsboligforeningerne har udelukket en utiltalende spekulation. Det kan man desværre ikke sige om alle de ejendomsoverdragelser, der har set dagens lys efter boliglovens revision i 1958. Dagbladet Aktuelt bragte, som allerede nævnt under denne debat, forleden et eksempel på en højst utiltalende spekulation, hvor et andelsbrev på en lejlighed på 500 kr. var blevet solgt for 15.000 kr. Det er desværre ikke noget enestående eksempel. Også hvor ejendomme er overdraget på aktiebasis, har spekula-